

[Axel Ivan Pedersen.]

medlem og for oppositionen i øvrigt at stille ændringsforslag, og vi glæder os til at se, hvad det er, man egentlig vil i henseende til huslejerreguleringen fra oppositionens side; dette gav blandt andet det ærede medlem fru Else-Merete Ross også udtryk for.

Der er jo ingen tvivl om, at en forhøjelse af huslejen — for det er jo det, der ligger i ordet huslejerregulering — ikke løser problemet omkring bolig mangelen. Der bliver jo ikke én lejlighed mere, fordi lejen forhøjes. Det må vi i hvert tilfælde gøre os klart. Men virkningerne af en huslejerregulering er som før sagt imidlertid mange, og et af de spørgsmål, man først må stille, er egentlig dette: hvor stor en andel af en huslejestigning skal sikres vedligeholdelsen — som den højtærede boligminister for et øjeblik siden antydede — hvor meget skal der bruges af denne til vedligeholdelse af ejendommen, hvor meget skal grundejerne have og hvor meget samfundet? Den rette fordeling af dette provenerer i virkeligheden afhængig af, i hvilken udstrækning spekulationen kan holdes i ave, og tillige af, i hvilken udstrækning man gennem omprioritering kan hindre en yderligere udvidelse af obligationsmassen på et i forvejen overfyldt marked, takket være statslånenes bortfald.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at udtale en beklagelse af, at værdien af den sidste diskontonedsættelse næsten er elimineret, og det ville være vigtigt at vide, om dette skyldes tilbageholdenhed fra nationalbankens side, og om en sådan eventuel tilbageholdenhed er af midlertidig eller permanent karakter.

Faldet i obligationskurserne må nødvendigvis få en vis indfyldelse på aktiviteten i byggesektoren til skade for det, som vi fra socialdemokratiets side anser for at være noget af det mest betydningsfulde, nemlig opretholdelsen af den fulde beskæftigelse.

Men når der tales om huslejeudligning, er jeg i og for sig tilfreds med at kunne konstatere, at vore politiske modstandere er klar over, at der er betydelige konsekvenser forbundet hermed, og at en længere overgangsperiode også er nødvendig. Jeg vil her pege på de bemærkninger, som boligmini-

steren fremsatte i slutningen af sin fremsættelsestale, fra hvilken jeg citerer.

Ministeren sagde:

„at man ikke deraf skal udlede, at regeringspartierne efter udløbet af denne periode agter at opgive lejerbeskyttelsen, for så vidt angår adgangen til fri opsigelse eller total frigivelse af huslejen i de områder af landet, hvor boligsituationen vil være anspændt.“

Det betyder, at man heller ikke efter et valg skal vente det store skred. Som jeg sagde før, er der jo mange problemer, der skal klares, og de klares nok bedst gennem et politisk samarbejde under et andet klima end det nuværende. Jeg kan i øvrigt ikke forstå, at man ikke i grundejerkredse og i lejer kredse kan snakke sammen om disse spørgsmål og eventuelt finde en fællesnævner, der tager skyldigt hensyn til begge sider. Det svenske system med lokale huslejeråd var da et grundlag at begynde forhandlingerne på.

Derudover har jeg en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Kai Moltke, der talte om ublu husleje forhøjelser og gjorde det med en forargelse, som han bedre end nogen anden er i stand til at give udtryk for. Han brugte stærke ord om kalkede lig og personlighedsspaltning, ja, opførte næsten en danse macabre her på talerstolen. Jeg er i og for sig ikke uenig med ham i hans forargelse, men når han vil give tinget indtrykket af, at bare man opretholder reguleringsbestemmelserne, så sker der ingenting, så må jeg i erkendelse af den barske virkelighed gøre opmærksom på, at ulovlige lejeforhøjelser florerer overalt i landet. Det er således ikke blot i de frigivne områder, der finder udnyttelse af lejerne sted.

Jeg vil gerne slutte disse bemærkninger med at takke nogle af de ærede ordførere, fordi de har givet tilslutning til de bemærkninger, jeg fremsatte vedrørende lovforslagets rent tekniske udformning. Jeg vil i denne forbindelse sige, at når det ærede medlem hr. Finn Poulsen sagde, at han syntes ikke, at man burde vente til efter valget med at få dette rettet, så er det ærede medlem jo klar over, at det ikke er noget, man sådan lige løber til i løbet af en måned at klare. Men jeg vil på den her givne foranledning gerne have lov til at sige, at vi